

berolige sig ved, at dette ikke er at forstaae saaledes, at den høitærede Minister vil nægte at indstille Loven til kongelig Stadfæstelse, dersom dette Endringsforslag bliver vedtaget.

Søgsbro: Da jeg ved forrige Behandling førte Ordet paa flere Medlemmers Begne, som havde stillet et lignende Forslag som det, her er opført under Nr. 6, maa det maaskee være mig tilladt paa de daværende Forslagsstilleres Begne at talke den høitærede Indenrigsminister, fordi han har indfriet det Øste, han den Gang gav paa en saadan Maade, at vi ikke kunne Andet end tiltræde det. Jeg troer heller ikke, at det paa nogen Maade kan bebreides dette Forslag, at det gaar den private Contractsfrihed for nær; i den Henseende har den høitærede Minister ganske rigtig gjort opmærksom paa, at det Skatteforhold, som her er Tale om, er et andet end det, der ellers i Almindelighed er Tale om. Den høitærede Minister sagde med Hensyn til de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Hølstebro (Madsen), at vi, som ønske, at vedkommende Egne senere skulle kunne faae Tilbagebetaling af de Afgifter, de nu komme til at svare til Expropriationsudgifterne, kunne berolige os med, at naar den Tid kom, var det altid tidsnok at sørge for det; jeg vilde sætte Priis paa, om den høitærede Minister kunde oplyse, at der ogsaa for Thyens Vedkommende fores et særskilt Regnskab, saa at det kunde sees, hvornaar den slyenske Jernbane særlig kommer til at betale sig, og at der af Indtægterne af denne Bane vil kunne stee Tilbagebetaling til vedkommende Egne uden Hensyn til, om det kan stee af dem, der komme fra de jydskke Baner. Da jeg ved forrige Behandling tilligemed andre ærede Medlemmer havde stillet Forslag i den Retning, troer jeg, at det er naturligt, at jeg, efter de Tiltringer, der kom fra Ministeren, fremsætter et saadant Ønske. Med Hensyn til de foreliggende Endringsforslag kan jeg stemme saavel for det under Nr. 1 som det under Nr. 3 a. Det forekommer mig, at de begge gaar ud paa at bringe en større Reisfærdighed ind i Lovforslaget, end det ellers vilde være muligt at faae ud af det. Det er jo allerede fra flere, jeg tør vel

sigge fra alle Sider, indrømmet, at Thyen langt fra har den Nytte af sin Bane, som Sjælland har eller vil faae af dem, der anlægges der; den slyenske Jernbane er nærmest en Transitvei og i Grunden til ligesaa megen eller mere Nytte for de andre Landsdele end for selve Thyen. Det indrømmes ogsaa af Alle, f. Ex. endog af det ærede Medlem for Aarsens (N. Andersen), at Svendborg Amt har langt mindre Nytte af Jernbanen end Odense Amt, og det er allsaa bitterligt, at der er Egne, som have bethdeligt mindre Nytte af Jernbanen end andre. Man kan jo f. Ex. sammenligne det allerede nævnte Horneland ved Faaborg med Egnen om Odense eller Egnen om Aarhus og andre saadanne vigtige Hovedpunkter paa Jernbanerne, og det vil da være aldeles klart, at Forskjellen paa den Nytte, som disse Egne have af Jernbanen, er saa bethdelig, at det vilde være en stor Uretfærdighed, naar man saaledes som Regjeringens Forslag vilde lægge Byrden aldeles eens paa dem. Naar man her aabner et Spillerum, som Ministeren sagde, som mellem 1 og 4, er det ganske vist langt fra at være for stort, det kunde tværtimod være et stort Spørgsmaal, om det ikke burde være meget større. Jeg kan derfor ganske stemme baade for Forslaget under Nr. 1 og for det under Nr. 3 a, men paa den anden Side vil jeg indrømme den høitærede Minister, at det er en Mislighed, at han her faaer en saa vidt udstrakt Myndighed; det er Noget, den lovgivende Magt i Reglen ikke bør gjøre, den bør i Reglen selv forbele saadanne Skatter paa de forskjellige Egne efter alle de Oplysninger, som Regjeringen og den selv er istand til at erhverve, og naar vi nu gaar til en anden Fremgangsmaade, nemlig at lægge den hele Myndighed i Regjeringens Haand, troer jeg rigtignok, at Hovedgrunden dertil er at søge hos Regjeringen selv. Regjeringen fremkom med dette Forslag saa silde, at en grundig Overveelse fra Thingets Side næsten var umulig, og den fremkom med det paa en saadan Maade, at Bidragene skulde lignedes eens overalt i begge de Provindsfer, hvorigjennem Jernbanerne gaar; det er Noget, der, som det ogsaa er erkjendt, er i ligefrem Strid med Loven af Marts 1861. I denne Lov, som jo